

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry **ve věci žalobce: T.H., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: Městský úřad Svitavy, se sídlem T.G. Masaryka 5/35, Svitavy, v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Účastníci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 17.5.2016 domáhal poskytnutí soudní ochrany v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalovaný zahájil řízení o přestupku proti žalobci doručením příkazu ze dne 15.5.2015, žalobce podal dne 28.5.2015 proti příkazu prostřednictvím svého zástupce M.J. odpor. Podání odporu žalovaný „*nerozporuje*“. Podle žalovaného uvedený příkaz nabyt právní moci s tím, že podání odporu mělo trpět vadou, a to absencí podpisu na plné moci, kterou zástupce žalobce

neodstranil ve lhůtě stanovené žalovaným. Žalobce dále tvrdí, že výzva k odstranění vady podání (absence podpisu na plné moci) měla být doručovaná „právě jemu“ a nikoliv jeho zástupci. V této souvislosti odkázal žalobce na judikaturu NSS ze dne 29.9.2011, č.j. 4As 27/2011-37, ze dne 19.11.2015, č.j. 1As 100/2015-59 a rozsudky Krajských soudů v Hradci Králové a Českých Budějovicích, přičemž argumentoval ust. § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), podle něhož „*nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu*“. Žalobce dále „*zastává názor*“, že pokud zástupce žalobce na výzvu nereagoval a žalovaný dospěl k závěru, že M.J. není zástupcem žalobce, tak ho to neopravňovalo dále nenakládat s odporem, který měl veškeré náležitosti a podle názoru žalobce měl žalovaný vyzvat samotného žalobce k tomu, aby pod text plné moci připojil vlastnoruční podpis.

Žalobce takové pochybení zhojil tím, že o uznání úkonu sám požádal, toto však žalovaný zamítl usnesením ze dne 11.1.2016. V další části žaloby (odst. 16 a násl.) žalobce uváděl argumentaci proti zmíněnému usnesení žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí zmeškání úkonu, když žalovaný se žádostí o uznání úkonu dle § 34 odst. 4 správního řádu nezabýval. Žalovaný postupoval formalisticky, když zástupce žalobce sice doložil plnou moc po uplynutí 4 dnů po lhůtě stanovené žalovaným, avšak přesto ji měl žalovaný akceptovat. Žalovaný tak „*svým přepjatým formalismem*“ krátil práva žalobce. Žalovaný pak „*byl po podání odporu povinen ve lhůtě 60 dnů (30dnů prodloužených o lhůtu 30 dnů z důvodu nutnosti nařídit ústní jednání) vydat rozhodnutí (§ 71 odst. 3 písm. a) správního řádu)*. Žalovaný tak neučinil, a proto byl, dle názoru žalobce nečinný“.

Zároveň žalobce poukázal na skutečnost, že vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, když podal 5.10.2015 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného k nadřízenému orgánu žalovaného, tj. ke Krajskému úřadu Pardubického kraje, ten usnesením ze dne 11.1.2016 žádost zamítl. Žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp.zn. 46295-15/OD-snp/3465-2015 ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, tedy aby žalovaný rozhodl o zmíněném odporu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě se neztotožnil s argumentací žalobce, uvedl závěry uvedené v usnesení o zamítnutí žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a ostatně to ani není mezi účastníky sporné, že dne 15.5.2015 vydal žalovaný příkaz v příkazním řízení, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2001 Sb., (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), proti tomuto příkazu podal v příkazním řízení již nejen správním orgánům, ale i krajským soudům ve správním soudnictví všeobecně známý svým účelovým a obstrukčním jednáním (jak bude dále uvedeno) obecný zmocněnec M.J. e-mailem odpor, který následně doplnil e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem, přičemž součástí obou těchto e-mailů byla i plná moc udělená žalobcem tomuto zmocněnci, která však nebyla v obou případech vůbec podepsána (což v případech zastupovaných M.J. již bývá pravidlem, jak je známo z rozhodovací činnosti podepsaného soudu, srov. např. věc řešená pod sp.zn.

52A 52/2016). Žalovaný vyzval tohoto zmocněnce k odstranění vad podání, tj. aby ve lhůtě do 5 pracovních dnů tento nedostatek odstranil, přičemž výzva byla doručena M.J. dne 18.6.2015 a ve lhůtě uvedené ve výzvě k odstranění vad tento nedostatek nebyl odstraněn. Správní orgán I. stupně tak vyznačil (správně – jak krajský soud dále uvede) plnou moc na rozhodnutí vydaném v příkazním řízení. Až poté, tedy až po uplynutí uvedené lhůty, dne 29.6.2015 obdržel správní orgán e-mail se zaručeným elektronickým podpisem od tohoto zmocněnce s podepsanou kopií plné moci, správní orgán poté uvědomil žalobce o tom, že rozhodnutí v příkazním řízení nabylo právní moci, neboť plná moc nebyla doplněna ve stanovené lhůtě. Rovněž až poté požádal žalobce o prodloužení lhůty k provedení úkonu, zmeškání úkonu a žádost o uznání úkonu učiněného ve prospěch účastníka řízení osobou jinou než zmocněncem. V této žádosti žalobce žalovaný nevyhověl.

Krajský soud musí přisvědčit žalovanému, který tvrdí, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když doručoval výzvu k odstranění vad týkající se absence podpisu na zmíněné plné moci zmocněnci, tj. M.J., nikoliv žalobci.

V daném případě byl tímto podatelem M.J. a jestliže k tomuto podání byla přiložena plná moc, která neobsahovala podpis žalobce jako zmocnitele, tak tímto podatelem byl nepochybně zmocněnec M.J. a výzvu k odstranění vad doručoval žalovaný správně zmocněnci a nikoliv zmocniteli, ostatně NSS v rozsudku ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32 v obdobné skutkové věci, kdy podával odpor zmocněnec a rovněž plná moc trpěla vadami, uvedl ve vztahu ke správnímu orgánu jako stěžovateli, že „... *stěžovatel postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci a nikoliv zmocniteli, a to ať již by se jednalo o výtku vad samotného odporu nebo výtku vad plné moci.*“

Dle § 34 odst. 2 správního řádu „s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. I pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení (jako tvrdil stěžovatel), nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel).“

S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje, přičemž právě v případě řešeném zmíněným rozhodnutím NSS obdobně argumentoval stejný zástupce žalobce (Mgr. Jaroslav Topol, advokát, který, jak bude dále uvedeno, završuje účelovou a obstrukční procesní strategii určitého, již známého okruhu zmocněnců, mezi ně předně patří M.J.) rozsudkem NSS č.j. 4As 27/2011-37, přičemž právě v tomto rozsudku, tj. ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32 v této argumentaci NSS uvedl, že „*poukaz na citovaný rozsudek je tedy nepřipadný, neboť v uvedené věci byl k odstranění vad vyzván také nejdříve zmocněnec (advokát), avšak ten nereagoval. Nejvyšší správní soud poté dospěl v uvedené věci k závěru, že s ohledem na okolnosti, dle kterých bylo zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, měl Městský soud pokusit stranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele)*“. K tomu krajský soud dodává, že právě s ohledem na rozdílné skutkové okolnosti obou případů nelze aplikovat závěr z žalobcem uvedeného rozsudku NSS č.j. 4As 27/2011, tj. že měl být vyzván k odstranění vady plné moci i zmocnitel. Žalobce účelově přehlíží, že právě v rozsudku č.j. 4As 27/2011-37 jsou konstatovány zcela jiné, zvláštní okolnosti tohoto případu pro vyvození zmíněného závěru, kdy NSS konstatoval, že „*již samotná skutečnost, že zástupce, který je advokátem (je tedy vázán svými zákonnými povinnostmi, vyplývajícími v dané souvislosti zejména z § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a na základě nich*

pravidly profesionální etiky advokátů, takže je vysoce nepravděpodobné, že by žalobu podal jménem někoho, kým by k tomu nebyl zmocněn, podal za určitou osobu žalobu, která obsahuje řadu informací detailního charakteru (zejména obsah napadených správních rozhodnutí) a úkony, jež shora uvedený advokát v řízení činil (komunikace se soudem, např. zaplacení soudního poplatku na základě výzvy městského soudu), více než naznačuje, že zástupce skutečně jedná za zastoupeného stěžovatele na základě plné moci a že se u zástupce nejedná o třetí osobu, která s procesním vztahem stěžovatele a žalovaného nemá nic společného a se kterou tedy soud nemá proč vystupovat v kontakt. Městský soud se proto za této situace (kdy advokát stěžovatele na výzvu soudu k doložení plné moci nereagoval), mohl a měl obrátit přímo na stěžovatele, zjistit, zda skutečně vztah k zastoupení mezi ním a stěžovatelem existuje, jak to obsah žaloby zcela zřetelně naznačuje, a pokud ano, pokusit se v součinnosti se stěžovatelem toto postavit zcela najisto opatřením plné moci k zastupování. To však krajský soud neučinil... naopak za situace, kdy neměl otázku zastoupení stěžovatele postavenou najisto, rozhodl o odmítnutí žaloby..“.

Z výše citované části vyplývá, že se nejednalo o odstraňování vad ve správním řízení, navíc se jednalo o zastoupení advokátem, a právě z tohoto důvodu, resp. z důvodů výše uvedených citovaných v uvedené části rozhodnutí NSS vyplývá, že v daném případě vzhledem k okolnostem tohoto případu, tedy že v této věci vzhledem k zastoupení účastníka v soudním řízení advokátem a k jeho předchozím úkonům ve věci (například zaplacení soudního poplatku atd.) bylo nepravděpodobné, že by v případě tohoto advokáta se nejednalo, resp. nemohlo jednat o zástupce žalobce, tedy že by se naopak jednalo o třetí osobu, která s procesním vztahem žalobce a žalovaného neměla nic společného. V dané věci je tomu přesně naopak, když M.J. jednak není advokátem a nejsou tak dány uvedené specifické okolnosti zmíněné v citované části uvedeného rozsudku NSS, ale M.J. je osobou, která je již dostatečně známá nejen správním orgánům, ale i soudům ve správním soudnictví svým obstrukčním a účelovým jednáním, kdy „není náhodou“, že žalobce zastoupené v přestupkovém řízení tímto zmocněncem (a okruhem dalších zmocněnců, např. K.S., P.K., slečna V. atd.) zastupuje poté v soudních řízeních výše jmenovaný advokát, kdy obhájí uvedenou účelovou a obstrukční strategii v žalobách, nejinak tomu bylo i v projednávané věci. Krajský soud považuje zmíněný závěr o účelovosti a obstrukčnosti jednání jmenovaného zmocněnce, završeného podáváním žalob obhajujících tuto účelovou a obstrukční strategii, advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem (jak již bylo ze strany NSS řečeno, „a to nikoliv náhodou“), za notrietu, proto krajský soud uvádí jen některé příklady hodnocení této účelové a obstrukční strategie (rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52 atd., ke zmíněnému advokátovi např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). K této obstrukční a účelové strategii nesporně patří i postup, kdy zmíněný zmocněnec, jako řada dalších stejných zmocněnců, např. K.S., P.K., M.V., atd.) činí různé procesní úkony, např. odvolání proti rozhodnutí o přestupku, v dané věci to byl odpor proti příkazu, přičemž k těmto podáním obsahujícím zmíněné procesní úkony přikládají plné moci, a to v různých formách, obsahující různé vady (chybějící podpis zmocnitele není výjimkou). To činí proto, aby posléze napadli zvolený procesní postup správních orgánů různými námitkami.

Jestliže si žalobce v daném případě zvolil tohoto účelově a obstrukčně jednajícího zmocněnce, což bylo nepochybně projevem jeho svobodné vůle (přece mu M.J. nebyl nikým „vnucen“ jako zmocněnec), tak musel přece počítat i s tím, že ten nebude hájit jeho práva řádným způsobem, ale bude používat účelovou a obstrukční strategii a v takovém případě

odpovědnost za tuto volbu zmocněnce jako zástupce nese žalobce plně sám (tyto účelové a obstrukční metody M.J. jsou opravdu rozsáhlé, srov. např. hodnocení odesílání listovních zásilek z Libanonu, kdy M.J. vystupoval jako zmocněnec účastníků – srov. rozsudek NSS ze dne 18.3.2015, č.j. 1As 16/2015-30). Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem, odpovědností účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 15.9.2015, č.j. 8As 57/2015-46). M.J. nepochybně nebyl žádným začátečníkem v případě zastupování žalobce v dané věci, když je svou účelovou a obstrukční činností znám snad u všech soudů v České republice více než dobře, tedy nepochybně dobře věděl, co musí obsahovat plná moc, tedy jestliže podpis zmocnitele chybí, tak se jedná o vadu, kterou právě proto, že chránil, resp. měl chránit řádně zájmy žalobce jako účastníka správního řízení, sám měl zajistit jeho doplnění a odstranit tak vadu plné moci a neměl účelově vyčkávat, jaký postup zvolí vůči němu správní orgán a poté jej účelově napadat a následně pak předat věc advokátovi Mgr. Topolovi, aby zmíněný advokát postup správního orgánu účelově zpochybňoval v předmětné žalobě. To už není zákonná ochrana práv žalobce jako účastníka řízení, o které se tolik zástupci žalobce jedná v žalobě, to už je jednání in fraudem legis, tedy zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, když účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení, než obstrukci nebo nevhodné procesní taktizování, přitom nepožívá soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2014-43, rozsudek NSS ze dne 25.9.2007, č.j. 2Afs 52/2007-50 ve vztahu k hodnocení této účelové a obstrukční strategie zvolené zmíněným zmocněncem a završený podáním žaloby jmenovaným advokátem). Avšak i kdyby tomu tak nebylo, v dané věci je třeba opětovně konstatovat zmíněný názor s odkazem na rozsudek NSS ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32, když v daném případě zvolený postup správním orgánem byl „*zcela namístě*“. Není pravdou, že by v případě zmíněného zvoleného postupu žalovaným měl pohlížet správní orgán na podaný odpor jako na „*řádný*“, jak tvrdil žalobce v žalobě a že měl vyzvat samotného žalobce k tomu, aby pod text odporu připojil vlastnoruční podpis. Odpor podal zmíněný zmocněnec a právě ten měl v zájmu řádné ochrany zákonných práv žalobce zajistit, aby byla zmíněná vada, která se týkala zmíněné plné moci, řádně odstraněna a nesplnění této výzvy ze strany jmenovaného účelově a obstrukčně jednajícího zmocněnce M.J., resp. odpovědnost za splnění této výzvy, nelze přenášet na správní orgán s „*lívivým*“ a „*květnatým*“ tvrzením zástupce žalobce o zajištění ochrany práv žalobce. Tuto ochranu práv, a to zejména procesních práv žalobce, měl poskytnout M.J., který k tomu jistě má dostatečné zkušenosti, to tím spíše, když dokáže běžně odesílat písemnosti až z Libanonu, jak tomu bylo v jiné, ve výše uvedené věci, řešené judikaturou NSS. Byl to sám M.J., který svou účelovou a obstrukční strategií způsobil, že došlo k porušení procesních a následně k nedostatečné ochraně hmotných práv žalobce. Jak již soud výše uvedl, aplikace zmíněné judikatury v žalobě nebylo případné (rozsudek NSS č.j. 4As 27/2011 – argumentace soudu viz výše), rovněž není pravdou, že by na věc byl „*zcela přílehavý*“ rozsudek NSS ze dne 19.11.2015, č.j. 11As 100/2015-59, který naopak na danou věc „*vůbec nepřiléhá*“, když „*přílehavým*“ je rozsudek aplikovaný krajským soudem, tj. č.j. 10As 266/2014-32. V případě rozsudku NSS ze dne 19.11.2015, č.j. 1As 100/2015-57 se totiž jednalo o skutkově odlišnou věc, kdy údajný zmocněnec sdělil, že se „*nemůže se svým zmocnitelem spojit*“, kdy „*pochybnosti správního orgánu přetrvávají a jediný, kdo je schopný je odstranit, je zmocnitel*“. V takovém případě je namístě vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele. V tomto případě však nebyl řešen nedostatek podpisu zmocnitele na plné moci, ale byla zpochybněna samotná existence plné moci, která nebyla předložena v originále. Rovněž z další žalobcem citované judikatury (Krajských soudů v Českých Budějovicích a v Hradci Králové) nevyplývá, že by se jednalo o stejný případ, kde by chyběl na plné moci podpis zmocnitele a odpor proti příkazu by podal zmocněnec, navíc v daném případě soud

není povinen se řídit judikaturou jiných soudů, když v rozsudku přesvědčivým způsobem zdůvodní svůj právní názor. Ten vychází z toho, že vzhledem k okolnostem dané věci nebyl povinen správní orgán vyzývat k odstranění vad plné moci zmocnitele či vyzývat zmocnitele, aby doplnil svůj podpis na uvedený odpor, který byl podán zmíněným účelově a obstrukčně jednajícím M.J..

V daném případě proto žalovaný o podaném odporu nebyl povinen rozhodovat, když správně vyznačil doložku právní moci na zmíněném příkazu.

Skutečnost, že zmocněnec účelově a obstrukčně jednající M.J., podává „jako na běžícím pásu“ odvolání a odpory v přestupkovém či příkazním řízení tak, že na plných mocích absentují podpisy zmocnitelů, je už notrietou (což příkladmo uvádí krajský soud z věci vedené u tohoto soudu pod sp.zn. 52A 52/2016, kdy i argumentace žalobce byla v dané věci stejná, když v obou případech, ostatně jako ve všech případech, kdy tento zmocněnec zastupuje přestupce ve správních řízeních, poté žaloby podává advokát Mgr. Topol).

V dané věci navíc žalobce brojil i proti obsahu usnesení o zamítnutí žádosti o uznání úkonu, přičemž jak je výše uvedeno, žalobce až poté, kdy marně uplynula lhůta pro odstranění vad zmíněného podání v příkazním řízení a správní orgán vyznačil na rozhodnutí v příkazním řízení právní moc na zmíněném příkazu a uvědomil o tom žalobce, tak až poté podal žalobce žádost o prodloužení lhůty k provedení úkonu, zmeškání úkonu a žádost o uznání úkonu učiněného ve prospěch účastníka řízení osobou jinou než zmocněncem (§ 41 odst. 4 správního řádu), které žalovaný nevyhověl a odvolání proti tomuto usnesení bylo zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 11.1.2016. V další části žaloby, tj. v bodech 15, 16, 17 žalobce uvádí argumentaci právě proti těmto rozhodnutím týkajících se zamítnutí žádosti o uznání úkonů. Podle názoru krajského soudu v rámci daného soudního řízení, jehož předmětem je žaloba na ochranu proti nečinnosti, nelze přezkoumávat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o uznání úkonu (§ 37 odst. 4), protože podle názoru krajského soudu je toto rozhodnutí samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. K tomu je třeba nejprve uvést, že tento úkon se týkal odporu proti příkazu, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku (§ 87 odst. 4 a 5 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích). V takovém případě dospěla konstantní soudní judikatura k závěru, že pokud požádá žalobce o prominutí zmeškání úkonu, tj. využije specifický procesní institut (§ 41 správního řádu), tak je třeba přihlédnout k materiálnímu dopadu příkazu do práv a povinností jeho adresáta v případě, že správní orgán žádosti o prominutí zmeškání úkonu nevyhoví, přičemž „materiálním výsledkem usnesení je zakonzervování povinností uložených příkazem, který v důsledku usnesení zůstává platný a v právní moci“, proto toto usnesení – rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání (podání odporu) je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s.r.s. a je tak přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek NSS z 28.7.2011, č.j. 8As 9/2011-28). V daném případě se jedná o obdobné dopady rozhodnutí o zamítnutí žádosti o uznání úkonu – odporu podaném M.J. proti zmíněnému příkazu, protože pokud správní orgán nevyhoví žádosti podané účastníkem podle § 34 odst. 4 správního řádu, tak sice samo toto usnesení o zamítnutí žádosti o uznání nekonstituje nová práva a povinnosti, ani je nemění či neruší, či ve výroku také výslovně neurčuje, že zde konkrétní právo či povinnost existuje, ale jak je uvedeno v citovaném judikátu NSS ve vztahu k posouzení charakteru rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, ale „implicitně tak činí: materiálním výsledkem je „zakonzervování“ povinností uložených příkazem, který v důsledku usnesení zůstává platný a v právní moci“.

Tomu tak v daném případě nepochybně bylo, protože pokud by správní orgán vyhověl této žádosti, tak by správní orgán nemohl vyznačit právní moc na zmíněném příkazu a musel by se věcně odporem zabývat, v případě zamítnutí této žádosti tak došlo k již zmíněnému „zakonzervování“ povinností uložených zmíněným příkazem, který zůstal platný a v právní moci. V daném případě proto měl žalobce využít jiný právní prostředek k přezkumu zmíněného usnesení o zamítnutí žádosti o uznání úkonů než je žaloba na ochranu proti nečinnosti ve smyslu ust. § 79 a násl. s.ř.s., ale je jím žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, tj. po vyčerpání opravných prostředků ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s.ř.s. Žalobou na ochranu nečinnosti správního orgánu se tak nemohl žalobce domáhat věcného přezkumu tohoto rozhodnutí, naopak je třeba v daném případě vycházet ze zásady presumpce správnosti tohoto rozhodnutí. Avšak i kdyby v rámci tohoto řízení se krajský soud zabýval věcnou argumentací směřující proti zmíněnému usnesení o zamítnutí žádosti o uznání úkonů, nesouhlasí s tvrzením žalobce o tom, že by v takové žádosti o uznání úkonu dle § 34 odst. 4 nemusely být uvedeny žádné důvody této žádosti, protože jestliže se jedná o návrhové řízení, na základě žádosti, tak samozřejmě z povahy věci je třeba považovat již za zcela logické, že žádost musí obsahovat důvody, proč ji měl adresát této žádosti vyhovět. Protože tato žádost důvody neobsahovala, jak vyplývá ostatně i z žalovaného rozhodnutí, ani žalobce v žalobě netvrdil, že by tyto důvody v ní byly obsaženy, tak by nemohl být žalobce se svou argumentací úspěšný ani v případě, že by soud měl přezkoumávat zmíněné usnesení v tomto soudním řízení.

Dodržení zákonného postupu ze strany žalovaného není možné považovat za postup „příliš formalistický“, jak tvrdí žalobce. Uvedenou lhůtu pro odstranění vad podání, tj. doložení plné moci podepsané žalobcem jako zmocnitelem, lze považovat za přiměřenou a pokud nebyla dodržena, tak správní orgán nebyl povinen ani oprávněn (když mu to platná právní úprava neumožňuje) k tomu, že tato vada byla odstraněna až po uplynutí zmíněné lhůty, naopak byl oprávněn postupovat tak, jak učinil, tj. že vyznačil právní moci na zmíněném příkazu a uvědomil o tom žalobce. Není pravdou, že žalovaný měl plnou moc „akceptovat“ a v řízení pokračovat, to by postupoval v rozporu se zásadou zákonnosti a porušil by i zásadu uvedenou v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Navíc nelze v neposlední řadě nepřehlédnout, že v dané věci zmíněný postup M.J. považuje krajský soud za účelový a obstrukční, protože nepochybně tento zmocněnec dobře ví, když již je „notorickým“ zastupujícím zmocněncem v přestupkových věcech, že plná moc musí být podepsaná zmocnitelem, takže nemusel „takticky“ vyčkávat, jak zareaguje správní orgán na zaslání plné moci bez tohoto podpisu a poté jeho postup účelově napadat, jak to ostatně tento zmocněnec činí a následně tuto účelově použitou procesní strategii obhajuje advokát Mgr. Topol v žalobách, přičemž mohl předložit správnímu orgánu perfektní plnou moc, pokud by v jeho zájmu skutečně byla ochrana práv žalobce, ta však většinou zůstává v pozadí, když je upřednostněno toto obstrukční a účelové jednání, které však právní ochrany nepožívá (jednání in fraudem legis nelze považovat za takové, které by požívalo právní ochrany). Žalovaný tak nebyl povinen „vydat rozhodnutí o odporu, nařídít ústní jednání atd.“, ale postupoval zákonným způsobem a nebyl ve věci nečinný.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.)

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. dubna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová